

วันอังคารที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2545 ปีที่ 16 ฉบับที่ 5143 3

รวมถวทำ กลวยอบเนย ชุบชีวิตใหม่ชาวคงโกรกาส

■ อุมาพร มาрадา aunna29@hotmail.com

! ภาคของวันอาทิตย์ ความมีเดริ่ม
ปกคลุมไปทั่วบริเวณ แต่ที่มีงาน
จุดประกาย ยังคงขับรณรงค์หน้าไปตาม
เส้นทางเล็กๆ ที่คิดเดียวไว้มาท่ามกลาง
ทุ่งนาที่รายล้อมทั้ง 2 ข้างทาง

เป้าหมายอยู่ที่หมู่บ้านหนองดูมดำเนินหนอง
ดูม อำเภอไกรลาส จังหวัดสุราษฎร์ธานี ห่างจาก
ตัวเมืองสุราษฎร์ฯ ราว 70 กิโลเมตร

การทั่งมองเห็นแสงไฟฟ้าจิบๆ เมื่อหน้า
แลจะส่องหัวเราะบนพุดคุยหยอกเยกันดังไกล
เข้ามาหากัน

เมื่อไปถึงที่หมาย คนงานร่วม 20 คน กำลัง
ช่วยกันทำกลวยอบเนยอย่างมีมั่นทึบปอก
เปลือกกลวยดิบ บ้างใช้เครื่องมือฝานให้เป็น
แผ่นบางๆ เท่ากัน ขณะที่บางคนก็คัดเลือกกลวย
ฝานที่มีขีด划ไม่ได้มาตรฐานออกทิ้ง และบางคน
ออกแรงแขกหัก 2 ข้าง คนกลัวในกระทะให้สูก
อย่างทั่วถึงพวากันจนกลิ่นกลวยอบเนยหอม
ฟุ้งไปทั่วบริเวณ เป็นการเชิญชวนแขกผู้ไปเยือน
ให้แหะซิมและชื่อดีดีมือกลับบ้านได้เป็นอย่างดี

ป้าเย็น สุขเกษม สมาชิกกลุ่มสตรีสหกรณ์
บ้านหนองดูม เล่าว่ากลุ่มสตรีเมืองบ้านในเขตดำเนิน
หนองดูม ซึ่งมีทั้งหมด 7 หมู่บ้าน ได้ประกอบอาชีพ
ทำกลวย黎аб กลวยเค็ม และอีกส่วนทำเผือกเค็ม
มันเค็ม ฯลฯ จำนวน 4 หมู่บ้าน คือที่หมู่ 1, 2, 5
และหมู่ 6 โดยชาวบ้านทำมากกว่า 10 ปีแล้ว

ในช่วงแรก ป้าเย็น บอกว่า ต่างคนต่างทำ
และต่างขาย เพราะไม่สามารถรวมตัวกันได้ เป็น
เหตุให้ภูกระดึงราคานี้ไม่คุ้มทุนช้าผลิตภัณฑ์ที่ทำ
ได้มีคุณภาพไม่คงที่ ส่วนหนึ่งจึงเลิกกิจการไป
และหันไปยึดอาชีพดั้งเดิมที่ถ่ายทอดกันมาตั้งแต่
บรรพบุรุษ นั่นคือ การทำนา และการเกษตรทั่ว
ไปทั่ว แต่ก็ไม่ได้ผลเต็มที่นัก เพราะสภาพ
ภูมิประเทศไม้อืดอวนอยู่ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่
สั่นดอนไม่มีอ่างเก็บน้ำสำหรับไว้ใช้ในช่วงฤดูร้อน
เมื่อถึงหน้าร้อนจึงแห้งแล้งอย่างหนัก ชีวิตความ
เป็นอยู่ทั่วไปค่อนข้างลำบาก ไม่มีเงินเก็บหอม-
รอมริบไว้ใช้ในイヤมจำเป็น ไม่สามารถส่งลูกหลาน
เรียนหนังสือในระดับสูง ที่สำคัญ ชาวบ้านส่วน
ใหญ่ติดหนี้สินจากการทำเกษตรอย่างถ้วนหน้า
และนับวันจะพอกผุ้มากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ต่างคน
ก็พยายามหาหกิน และเอาใจใส่เรื่องของตนเอง
อย่างเต็มที่

โชคดีที่อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านหนองดูม
มองเห็นปัญหาและความเดือดร้อนของชาวบ้าน
ประกอบกับภัยในห้องถีน ยังคงมีต้นทุนล้ำยศที่ให้
ผลผลิตในแต่ละปีจำนวนมาก เมื่อชาวบ้านเลิก
ผลิตกลวย黎اب กลวยเค็ม กลวยที่สูงอมชาบีไน
ทันกีเสี้ยด ต้องทิ้งแบบสูญเปล่าจำนวนมากซึ่งราคา
ยังตกต่ำเนื่องจากปริมาณกลวยมีมากกว่าความ
ต้องการของตลาด จึงได้ร่วมมือกับภาระชีงเป็น
ครูโรงเรียนเดียวกันไปหาผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิต
กลวยอบเนยมาสาธิต และฝึกสอนชาวบ้าน จนมี
ความรู้ความเข้าใจสามารถผลิตกลวยอบเนยได้
อย่างมีคุณภาพ

“เมื่อจะทำผลิตภัณฑ์ออกมายield แต่ปัญหาที่
ติดตามมาก็ยังเหลือเดิม คือชาวบ้านไม่ร่วมตัว

(จันทร์)

กันทำให้ขาดอีกน้ำจ่อรองกับพ่อค้าคนกลางและไม่มีตลาดกว้างขวางมากนัก ทางอาจารย์ใหญ่จึงได้ช่วยเหลือยกครั้งทั่วการติดต่อหาตลาดให้ห้างฯ และต่างประเทศ พร้อมทั้งพยายามส่งเสริมให้ชาวบ้านรวมตัวกันผลิตเป็นกลุ่มใหญ่ เช่น กลุ่มสตรีสหกรณ์ของแต่ละหมู่บ้าน จะได้กำหนดที่ศูนทางของตลาด และทราบปริมาณและความต้องการของผู้บริโภคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ป้ายบอกวิทยาถึงความเป็นมา

ปัจจุบันแต่ละหมู่บ้าน มีการรวมกลุ่มผลิตเป็นของตัวเองเมื่อเดอร์จากบริษัทดังๆ เพื่อส่งออกต่างประเทศหลังจากได้ออกเดอร์ ทางกลุ่มได้กระจายงานไปยังสมาชิก ส่งผลให้สภาพเศรษฐกิจ และชีวิตความเป็นอยู่พื้นฐานของชาวบ้านดีขึ้นอย่างทันตาเห็น ชาวบ้านมีงานทำภายในห้องถินของตนเอง และมีรายได้พอเลี้ยงครอบครัว ชาวสวนกล้ามภัยได้ขายกล้ามในราคากลุ่มจันหลุกหลานเมื่อมาสู่ได้เรียนหนังสือในระดับที่สูงกว่าเกณฑ์บังคับมากขึ้น

กระนั้นป้ายนี้ บอกว่า สิ่งที่เน้นเป็นหัวใจคือเมื่อมีกลุ่มผู้ผลิตมากขึ้น วัดถูกดิบหรือกลัวภัยท่าหากกว่าเดิม บางครั้งเมื่อมีอุบัติเหตุมาจำนวนมาก ผู้ผลิตก็จะซื้อตั้งราคาภัยเงย จนกลัวหยดีบโดยไม่ทัน เพราะเมื่อกลัวภัยเริ่มมองผลกระทบ ต้องปล่อย

ชั่งตวงส่วนผสมเพื่อให้ได้กลัวขอบเนยมีรีสชาติคงที่ ใครได้ซึมจะต้องติดใจไปอีกนาน

ตัดแยกกลัวที่ผ่านการอาบจำนำ

ชาวบ้านช่วยกันยอดกลัวที่ผ่านการคลุกเคลีย น้ำตาลปีน และเกลือ มาแล้ว